

Arrest

nr. 239 716 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 - 61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUÏ, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 oktober 2009 België binnen en dient op 28 oktober 2009 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 26 maart 2010 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 41 351 van 1 april 2010 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 44 896 van 16 juni 2010 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Op 6 april 2010 schort het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) de overdracht naar Griekenland van verzoeker op.

Op 22 december 2010 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna ook: de commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 97 747 van 22 februari 2013 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 2 oktober 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad met nummer 100 789 van 11 april 2013 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 30 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 119 929 van 28 februari 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 12 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest met nummer 124 616 van 23 mei 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 22 november 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 17 mei 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 202 200 van 10 april 2018 sluit de Raad verzoeker uit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 april 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 22 november 2013 ongegrond wordt verklaard. Bij arrest met nummer 211 222 van 18 oktober 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 december 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

Op 11 januari 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 maart 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 22 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : H. (...)

voornaam : Y. (...)

geboortedatum : (...).1982

geboorteplaats : A. (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Inderdaad, betrokkene werd op 04/10/2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels en deelname aan bendevorming met het oog op het plegen van wanbedrijven..

(1) In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten. De betrokkene wordt geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van

- de kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*

- administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en evenredigheidsbeginsel;
- de artikelen 3, 8 en 13 EVRM;
- het artikel 7, alinea 1, 1° Vw;
- het artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie;
- het artikel 74/14 Vw ;
- het artikel 74/13 Vw;
- het algemene beginsel van behoorlijk bestuur (verzuim om de aanvraag naar behoren te onderzoeken overeenkomstig de wettelijke bepalingen en alle relevante elementen, met name die welke in het nationale recht zijn verankerd, alsmede van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met inbegrip van het recht op eerbiediging van de rechten van de verdediging als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie (met name het recht om te worden gehoord voordat een voor verzoeker nadelige beslissing wordt genomen);

1. Geviseerde rechtsnormen

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat artikel 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. " Dat deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015);

Overwegende dat de rechtspraak het belang van de naleving van artikel 8 EVRM benadrukt:

« S'il est de principe, en droit international que les Etats ont le pouvoir souverain de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers, il n'en reste pas moins que les Etats qui ont ratifié la CEDH ont accepté de limiter le libre exercice de cette prérogative dans la mesure des dispositions de celle-ci.... Il y avait, dès lors, lieu d'examiner si la vie privée et familiale dont faisaient état les demandeurs pour conclure dans leur chef à l'existence d'un droit à la protection d'une vie familiale par le biais des dispositions de l'article 8 CEDH rentrait effectivement dans les prévisions de ladite disposition de droit international qui est de nature à tenir en échec la législation nationale » (Administratieve Rechtbank, 21 april 2004 — I. et I./ Ministre de la justice, Réf. : no 17080 du rôle) ;

Dat, zoals benadrukt door de Raad van State in zijn arrest van 25 september 1986 « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie familiale»; Dat de administratie, in toepassing van de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en rekening moet houden met alle elementen die aan het bestuur worden voorgelegd, maar ook de betrokkene moet horen, in geval van een ongunstige beslissing die zijn belangen ernstig zou schaden, zoals een beslissing inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van het beginsel "Audi alteram partem" en die het recht van iedere burger voorschrijft om te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig zou zijn voor hem;

Dat dit ook een beginsel is dat is vastgelegd in het recht van de Europese Unie, in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt dat:

"(...)"

Dat uw Raad in een arrest van 26 september 2014 al heeft overwogen dat het algemene beginsel van het recht om te worden gehoord, dat is vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, vereist dat de wederpartij de belanghebbende partij hoort in het geval van een ongunstige maatregel, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod dat tegen haar wordt genomen omdat uit dat verhoor van de betrokkene zou kunnen blijken dat elementen kunnen leiden tot een andere beslissing dan een uitzettingsbevel of een besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht (zie onder meer RvV, 26 september 2014, nr. 130, punt 247);

In casu wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen die gebaseerd is op artikel 7 van de wet van 15 december 1980, zodat de bestreden handeling een beslissing vormt die de belangen en rechten van verzoeker kan schaden, zodat artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie wel degelijk van toepassing is;

Dat het ook volgt uit het algemene beginsel van zorgvuldigheid dat « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrest RvV, n° 221.713 van 12 december 2012);

Dat de Raad van State met betrekking tot de toepassing van het beginsel "Audi alteram partem" ook van mening was dat dit beginsel vereist dat de administratie die een ernstige maatregel tegen een burger wil nemen "deze laatste hoort om hem in staat te stellen zijn opmerkingen over de genoemde maatregel te maken, dat dit beginsel aan een dubbel doel beantwoordt: enerzijds om de autoriteit in staat te stellen met volledige kennis van zaken te oordelen en anderzijds om de verzoeker in staat te stellen zijn zaak te bepleiten, gelet op de ernst en de maatregel die de autoriteit op het punt staat tegen hem te nemen" (arrest Rvst, n° 197.693 van 10 november 2009 en RvSt n° 212.226 van 24 maart 2011);

De Raad herinnert eraan dat "indien het Hof van justitie van de Europese Unie in arrest C-166/13 van 5 november 2014 heeft verklaard dat het recht om te worden gehoord "een integrerend deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie". Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om op nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van elk besluit dat zijn belangen kan schaden" (§45-46), maar bepaalt dat "de verplichting om de rechten van verdediging van de betrokkenen van besluiten die hun belangen in aanzienlijke mate beïnvloeden, te eerbiedigen, in beginsel op de administraties van de lidstaten weegt wanneer zij maatregelen nemen die binnen het toepassingsgebied van het recht van de Unie vallen" (§50). (RvV, nr. 184.594 van 28 maart 2017);

Dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 het volgende bepaalt:

"(...)".

Dat de RvV oordeelde dat « Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. » (RvV, n° 194 586 du 10 novembre 2017)

2. Schending van de geviseerde rechtsnormen

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Op 29/03/2019 werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staat logen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, §1, indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Inderdaad, betrokkene werd op 04/10/2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van diefstal met braak, in klimming en valse sleutels en deelname aan bendevorming met het oog op het plegen van wanbedrijven.

(1) In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. "

Overwegende dat de beslissing van het CGVS daterend van 17 mei 2017 het volgende vermeldt:

"Niettegenstaande het feit dat art. 1 F(a) en (b) van de Geneefse Conventie en artikel 55/ 4 (a) en (b) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen. "

Dat de beslissing van het CGVS de verzoeker heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus, maar tegelijkertijd heeft gesteld dat hij niet kan worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, omdat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar zou zijn;

Dat inderdaad, de verzoeker niet in staat is om terug te keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omdat hij riskeert te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM;

Dat het CGVS dus een niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen in de beslissing die de verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming en meent dat de verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan, namelijk onmenselijke en vernederende behandelingen en folteringen;

Dat de bestreden beslissing echter helemaal niet is gemotiveerd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, die bevel geeft aan de verzoeker om het grondgebied te verlaten;

Dat de verzoeker, die geen enkele andere mogelijkheid heeft om zich in een ander land te vestigen als Afghanistan, waarvan wordt erkend dat hij daar een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan in geval van terugkeer, dus niet de mogelijkheid heeft om het grondgebied te verlaten naar een ander land;

Dat de verwerende partij ook niet uitlegt naar welk ander land de verzoeker zich dan wel zal moeten begeven;

Dat gelet op de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, het aan de verwerende partij toekwam, in toepassing van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, om te motiveren waarom er geen schending zou zijn van artikel 3 EVRM door het nemen van de bestreden beslissing;

Dat hoewel de bestreden beslissing niet een gedwongen uitwijzing inhoudt naar Afghanistan op zich, het ontegensprekelijk zo is dat het uitwijzingsbesluit, namelijk de bestreden beslissing, niet anders tot gevolg kan hebben dat de verzoeker naar Afghanistan zou moeten terugkeren, gezien hij in geen enkel ander land een verblijfsrecht in juridische zin heeft;

Dat de verzoeker, indien hij zich op het grondgebied van eender elk ander land zou begeven, ook zou onderworpen worden aan uitwijzingsmaatregelen, omdat hij geen enkel juridisch verblijfsrecht heeft in een ander land dan Afghanistan;

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan motivering vertoont en een kennelijke appreciatiefout begaat, door geen rekening te houden met de beoordeling van het CGVS, die stelt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het risico dreigt te lopen om het voorwerp te worden van folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 EVRM;

Dat bovendien artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie tot gevolg hebben dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd;

Dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft en van openbare orde is waardoor het geen uitzondering toelaat die zou gebaseerd zijn op basis van het gedrag van betrokkene;

Dat dit impliceert dat ook al werd de betrokkene uitgesloten van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de redenen uiteengezet in de beslissing van het CGVS, dit niet verhindert dat er een absoluut verbod bestaat op uitwijzing van de betrokkene naar zijn land van herkomst indien wordt erkend dat er een risico op schending is van artikel 3 EVRM, wat uitdrukkelijk wordt erkend door het CGVS in bovenvermelde beslissing;

Dat in dit opzicht kan worden verwezen naar het arrest CONKA/BELGIE, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België heeft veroordeeld omdat de toenmalige beroepsmogelijkheden voor de Raad van State tegen verwijderingsmaatregelen in gewone verblijfsprocedures (buiten asiel) niet als een daadwerkelijke rechtshulp konden worden beschouwd omwille van het gebrek aan schorsend effect van de rechtsmiddelen, wat volgens het Hof haaks staat op het recht op daadwerkelijke rechtshulp voorzien in artikel 13 EVRM;

Dat met andere woorden de combinatie van het artikel 3 met artikel 13 EYRM volgens het Hof twee dingen impliceert, met name:

- *een rigoureuus en onafhankelijk onderzoek van elke grief volgens de welke er ernstige motieven zouden bestaan om te geloven in een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EYRM en anderzijds;*
- *de mogelijkheid om een schorsing te verkrijgen van de uitvoering van de betwiste maatregel.*

Dat in het arrest M.M.S.S./België, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België ook heeft veroordeeld omwille van de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat het beroep tot schorsing in UDN voor de RVV niet beantwoordde aan de vereisten van artikel 13 EVRM gelet op de talrijke praktische obstakels en de zeer hoge bewijslast die op de verzoeker rustte om met ernstige middelen een risico op een ernstig en eminent nadeel aan te tonen;

Dat door deze obstakels het bekomen van een schorsend effect de facto illusoir werd en de verzoeker werd verwijderd van het grondgebied vooraleer hij zijn argumenten ten gronde had kunnen laten gelden, en dat bijgevolg door het Hof tot een schending van artikelen 3 en 13 EVRM werd besloten;

Dat het Hof het belang van het schorsend effect van een rechtsmiddel dat niet op accessoire wijze mag worden voorzien benadrukte, net als in het arrest CONKA;

Dat ook in het arrest CONKA/BELGIË reeds werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het schorsend karakter van het rechtsmiddel een garantie moet zijn en met enkel kan afhangen van de enkele goede wil of van een praktische regeling;

Dat in afwachting van een beslissing van Uw Raad over het huidige verzoekschrift, de Dienst Vreemdelingenzaken niet verplicht is om de beslissing van de Raad af te wachten vooraleer over te gaan tot verwijdering, dit terwijl er helemaal geen rekening is gehouden met de vaststelling van het CGVS volgens de welke "Niettegenstaande het feit dat art. 1 F(a) en (b) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) en (b) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen."

Dat in een nog recenter arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Mohammed/Oostenrijk werd benadrukt dat een automatisch schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel dat een verdedigbare grief op basis van artikel 3 EYRM aanhaalt (EHRM Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, nr. 2283/12".

Dat in § 80 van dat arrest wordt gesteld dat er een schorsing moet worden toegekend van een potentiële verwijdering of deportatie, wat impliceert dat niet enkel wanneer een verzoeker in detentie zit met het oog op verwijdering een dergelijk schorsend effect moet worden toegekend, maar ook indien de persoon in vrijheid is;

Dat dus ook bij een potentieel risico op uitwijzing (namelijk omdat er al een uitwijzingsbevel werd afgeleverd dat op elk moment kan worden ten uitvoer gelegd) er een schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel waarin verdedigbare grieven op basis van artikel 3 EVRM worden ingeroepen;

Dat de verwerende partij dus niet kon overgaan tot de aflevering van de bestreden beslissing, gelet op de door het CGVS vastgestelde schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer van de verzoeker naar Afghanistan, waar helemaal geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing, die hieromtrent absoluut niet is gemotiveerd;

Dat omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten de bestreden beslissing eveneens een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending uitmaakt van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd;

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending is van het artikel 7, eerste lid, ten 1° in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 8 van het EVRM;

Dat het artikel 7, eerste lid, ten 1° van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..." moet de Minister een bevel afleveren indien de betrokkene geen houder is van de in artikel 2 vermelde documenten;

Dat er in dit geval wel degelijk bepalingen zijn in een internationaal verdrag waarmee de verwerende partij rekening moet houden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, met name:

- *Artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen), wat een absoluut karakter heeft en van openbare orde is;*
- *Artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel);*
- *Artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven);*
- *Artikel 47 van het Handvest van Fundamenteel Rechten van de Europese Unie (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel);*

Dat deze bepalingen een rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde;

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft;

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten zeerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden;

Dat een beslissing om terug te keren naar Afghanistan ongetwijfeld een beperking zou vormen op verzoeker zijn recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en zijn persoonlijke ontwikkeling, die ongetwijfeld de kern van artikel 8 EVRM vormen;

Dat het in dit geval duidelijk is dat er geen objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat, vermeld onder één van de in artikel 8.2 EVRM genoemde doelstellingen, om het privéleven van de verzoeker te schenden;

Dat uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij geen volledige evaluatie van de situatie van de verzoeker heeft gevoerd;

Dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoeker, dat wordt beschermd door het artikel 8 van het EVRM en waarop op onvoldoende wijze mee is rekening gehouden door de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds uiteengezet, wat evenmin in overeenstemming is met de rechtspraak van de hierboven uiteengezette rechtspraak van het EHRM;

Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing stelt dat artikel 74/14, §1 van toepassing zou kunnen zijn waardoor er afgeweken wordt van de termijn van zeven tot dertig dagen;

Dat dit artikel wordt ingeroepen omdat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Dat hiervoor verwezen wordt naar het feit dat verzoeker "op 04/10/2018 onder een aanhoudingsmandaat werd geplaatst op verdenking van diefstal met braak, in klimming en valse sleutels en deelname aan bendevorming met het oog op het plegen van wanbedrijven";

Dat hierbij de feiten niet volledig en niet correct werden weergegeven aangezien verzoeker op 20 december 2018 werd vrijgelaten na een beslissing van de Kamer van inbeschuldigingstelling van Bergen;

Dat verzoeker enkel in verdenking werd gesteld en dat hij tot op heden geenszins het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling;

Dat in de beslissing van de Kamer van inbeschuldigingstelling duidelijk wordt gesteld dat het niet noodzakelijk is voor de openbare orde om verzoeker verder vast te houden;

Dat indien verwerende partij tot het tegenovergestelde besluit wenst te komen en dat indien zij van oordeel is dat er van de termijn dient te worden afgeweken omdat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dan is het aan verwerende partij om aan te tonen waarom verzoeker in concreto een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Dat het niet kan volstaan om louter te verwijzen naar het desbetreffende aanhoudingsmandaat van 4 oktober 2018 zonder melding te maken van het feit dat verzoeker twee maanden later werd vrijgelaten omdat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid en zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker tot op heden nog steeds niet veroordeeld is voor deze feiten die hem ten laste werden gelegd;

Dat verwerende partij heeft nagelaten om haar beslissing afdoende te motiveren bij gebrek aan enig onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM, terwijl duidelijk gesteld werd door het CGVS dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt om het voorwerp te worden van vernederende en onmenselijke behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM;

Dat verwerende partij evenmin is nagegaan of haar beslissing een mogelijke schending zou kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM, hetgeen weldegelijk het geval is gezien de nog steeds hangende aanvraag op basis van artikel 9 bis;

Dat er bijkomend melding gemaakt moet worden van het feit dat verwerende partij haar verplichting inzake het hoorrecht niet is nagekomen en dat verzoeker indien hij gehoord had geweest, verschillende elementen had kunnen laten gelden, in het bijzonder de onmogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan gezien het door het CGVS vaststaande risico op een schending van artikel 3 EVRM en de nog steeds hangende aanvraag 9bis;

Dat uw Raad in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak het volgende heeft gesteld (RVV 5 september 2014, nr. 128.856):

« 3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend', maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, aft. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste

rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

(Pb, L. 24 december 2008, afl. 348, 98, e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53KI825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.
(...)

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

(...)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).(...)

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Dat indien verwerende partij de verzoeker gehoord zou hebben, zij een bijkomend onderzoek zou hebben gevoerd naar een schending van artikel 3 en 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze elementen tot een andere beslissing hadden geleid;

Dat omwille van al die redenen er een schending vaststaat van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel en een schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM;”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- kennelijke appreciatiefout;
- de formele en materiële motiveringsplicht;
- artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- artikel 3, 8 en 13 EVRM;

- artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie.

- Artikelen 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet

- Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat ze legaal op het grondgebied verbleef toen de in casu bestreden beslissing aan haar betekend werd. Bij een gedwongen terugkeer zal zij bovendien worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

De verzoekende partij beroept zich vooreerst op een schending van de hoorplicht.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen, in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, evenals in het navolgend beroep voor Uw Raad.

In weerwil tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, werd wel degelijk rekening gehouden met haar gezondheidstoestand en artikel 8 EVRM. Verweerder verwijst naar een synthesesnota dd.

22.01.2020, die zich in het administratief dossier bevindt en waar een beoordeling werd gemaakt in het kader van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende kinderen te hebben

Gezins- en familieleden: betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben

Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde eerder pijn aan de voeten te hebben dan dat hij niet goed kon slapen. Betrokkene legde geen medische attesten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9 ter. Er zijn bijgevolg geen actuele medische elementen die een verwijdering in de weg staan. “

Artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, stipuleert immers dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In de thans bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar deze beslissingen, genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, verwezen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden en de beslissing waarbij het navolgend verzoek onontvankelijk werd verklaard.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevinden, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de wet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...).”

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Uit de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genomen beslissingen blijkt eveneens dat wel degelijk rekening werd gehouden met de situatie in Afghanistan en de duurzame verankering in België.

Waar verzoekende partij zich beroept op het arrest CONKA, laat verweerder gelden:

“Verder dient erop gewezen te worden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM 5 februari 2002, Conka, nr. 75).”

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk een nieuwe (aanvechtbare) beslissing zal dienen genomen te worden, ten einde een gedwongen verwijderingsmaatregel te kunnen nemen.

Er kan niet dienstig anders voorgehouden worden.

Verder dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan,*
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),*
- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.*

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de asielaanvragen door verzoekende partij, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden afgesloten met een beslissing waarbij het verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard nadat hij eerder al werd uitgesloten van de status van vluchteling.

Alle door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genomen beslissingen werden door Uw Raad bevestigd, zoals supra reeds uiteengezet.

Er is in casu dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Zie in die zin ook:

“Verzoeker voert in essentie aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem niet tegenstelbaar zou zijn omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar verwezen wordt niet bekleed is met gezag van gewijsde (...) Vooreerst moet worden opgemerkt dat het niet is omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 14 maart 2014 een administratieve beslissing is die rechterlijk gezag van gewijsde ontbeert, dat deze daarom onjuist zou zijn. Daarbij zijn administratieve beslissingen bekleed met het “privilege du préalable” en worden zij verondersteld correct te zijn zolang ze niet vernietigd zijn.” (R.v.V. nr. 137.426 dd. 28.01.2015)

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM. zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming diende te worden betekend.

Waar de verzoekende partij tot slot voorhoudt dat zij niet in staat zou zijn te begrijpen op basis van welke overwegingen de gemachtigde van de Minister besliste om de termijn voor vrijwillig vertrek tot 0 dagen te verminderen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig onderdeel van haar enig middel.

Op heden zijn reeds 38 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

Zie ook:

“In ieder geval merkt de Raad verder ook op dat verzoekers na de kennisgeving van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nog ruim dertig dagen op het grondgebied konden verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband in beginsel voorziet, en dit zonder dat verweerder in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregelen gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt geenszins dat verzoekers nog enig belang hebben bij hun betoog dat de bestreden beslissingen hen geen termijn toekenden om het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 137 878 van 3 februari 2015)

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder erop wijst dat art. 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de Minister kan afwijken van de principiële termijn van 30 dagen indien – zoals in casu – het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan

van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

In casu werd door de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk in de bestreden beslissing overwogen dat de termijn van het bevel op 0 dagen werd bepaald om reden dat de verzoekende partij geacht wordt ene bedreiging uit te maken voor de openbare orde.

Dat de verzoekende partij nog niet effectief werd veroordeeld, maakt niet dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet kan verwijzen naar een aanhoudingsmandaat.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker citeert uit de beslissing van de commissaris-generaal van 17 mei 2017. Verzoeker erkent dat hij door middel van deze beslissing werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, maar benadrukt dat de commissaris-generaal tegelijkertijd heeft gesteld dat verzoeker niet kan worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Hij riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing geen motivering over artikel 3 van het EVRM bevat. Verzoeker voert aan dat hij geen enkele andere mogelijkheid heeft om zich in een ander land dan Afghanistan te vestigen en er wordt erkend dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Verzoeker meent dat hij dan ook niet de mogelijkheid heeft om het grondgebied te verlaten naar een ander land. Verzoeker voert aan dat wanneer hij zich op het grondgebied van eender elk ander land zou begeven, hij ook zou onderworpen worden aan uitwijzingsmaatregelen omdat hij geen enkel juridisch verblijfsrecht heeft in een ander land dan Afghanistan. Verzoeker merkt ook op dat de verwerende partij niet uitlegt naar welk ander land hij zich dan wel zou moeten begeven. Verzoeker benadrukt nog dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft, van openbare orde is en het geen uitzondering toelaat die gebaseerd zou zijn op zijn gedrag. Dit houdt volgens verzoeker in dat ook al werd hij uitgesloten van de vluchtelingenstatus dit niet verhindert dat er een absoluut verbod bestaat om hem uit te wijzen naar zijn land van herkomst indien er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM, wat uitdrukkelijk wordt erkend door de commissaris-generaal.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t.Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, § 139). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoeker. Vaste rechtspraak van het EHRM in dit verband luidt als volgt: *“Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.”* (eigen vertaling: *Artikel 3 laat geen ruimte voor uitzonderingen, en geen afwijking ervan is toegelaten onder artikel 15, zelfs in het geval van een algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt. Aangezien het verbod op foltering en op onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht het gedrag van het slachtoffer, is de aard van enig misdrijf al dan niet begaan door de betrokkene aldus irrelevant.*) (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 96; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 127; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 88).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 185; EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden*, § 117; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, § 104; EHRM 13 december 2012, *El-Masri t. Macedonië*, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 366).

3.3.3. Verzoeker verwijst in zijn betoog naar de beslissing van de commissaris-generaal van 17 mei 2017 waarbij hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, maar waarbij de commissaris-generaal tegelijkertijd heeft gesteld dat verzoeker niet kan worden teruggeleid naar zijn land van herkomst.

Over verzoekers vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin oordeelde de commissaris-generaal, alvorens verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, in zijn beslissing van 17 mei 2017 als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat er weliswaar ernstige vragen gesteld kunnen worden betreffende uw verklaringen over de periode van uw toetreding tot de taliban, de periode van uw vertrek uit de taliban en de aanleiding tot uw vertrek uit deze groepering maar dat u verder aannemelijke, coherente en voldoende gedetailleerde verklaringen aflegde met betrekking tot uw activiteiten als talibanstrijder tussen het jaar 1378 en het jaar 1384 in de Perzische kalender (PK). Tevens maakt u aannemelijk dat u een gegronde vrees heeft vervolgd te worden door de Taliban en verwanten van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit informatie dat verscheidene voormalige talibanstrijders en hun families werden belaagd door opstandelingen met dodelijke wraakacties en intimidatie. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten blijkt verder

dat u openlijk optrad in naam van de Taliban en dat u verantwoordelijk was voor arrestaties van mensen die voor de Afghaanse overheid werkten, u dreigbrieven uitdeelde, NGO's aanviel en op bruiloften controleerde of er geen muziek werd gespeeld. In de Afghaanse context, waarin bloedwraak een onderdeel uitmaakt van het gewoonterecht, kan op basis van deze activiteiten redelijkerwijze worden aangenomen dat u, na het verlies van de bescherming van de Taliban tegen wraakacties, het risico loopt te worden gevisieerd door familieleden van de slachtoffers die u in het kader van uw publieke activiteiten maakte.

Bescherming tegen wraakacties door de Taliban vanwege de Afghaanse overheden blijkt niet vanzelfsprekend. Niet alleen blijkt de overheid niet in staat om de veiligheid van voormalige Talibanstrijders via het reïntegratieprogramma te garanderen, volgens informatie van het CGVS worden steeds meer low-level Taliban opgesloten en blootgesteld aan martelpraktijken en blijken zij een makkelijk doelwit voor pesterijen en afpersing van de ANSF. Vanwege bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Afghaanse overheid, de Taliban en de familieleden van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie in het huidige Afghanistan heeft aangetoond."

In diezelfde beslissing sprak de commissaris-generaal zich als volgt uit omtrent de terugleiding van de verzoeker naar zijn land van herkomst, Afghanistan:

"Niettegenstaande het feit dat art. 1, F(a) en (b) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) en (b) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen."

In zijn arrest met nummer 202 200 van 10 april 2018, bevestigde de Raad verzoekers gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en sloot hem vervolgens uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens diende verzoeker op 11 januari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

In de beslissing van de commissaris-generaal van 29 maart 2019 staat onder meer het volgende:

"Om deze redenen blijft u uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, par. F(a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

Niettegenstaande het feit dat art. 1, F(a) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen."

En

"Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

Bijgevolg heeft verzoeker aangetoond dat volgens de commissaris-generaal hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij heeft deze bewering gestaafd met een begin van bewijs door concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen door te verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 17 mei 2017.

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen opwerpt dat *“(v)erzoekende partij (...) er niet in(slaagt) aannemelijk (te) maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.”* Evenmin kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen opwerpt dat er *“in casu dan ook geen sprake (is) van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”* Net zomin kan de theoretische beschouwing van de verwerende partij dat *“(e)en blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich (...) niet (volstaat) om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM”* in deze zaak worden toegepast.

3.3.4. Het kan niet worden ontkend dat een dergelijke gegronde vrees voor vervolging impliceert dat verzoeker, alleszins op het moment dat de commissaris-generaal en de Raad oordeelden over de uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Bij arrest van 15 november 1996 heeft het EHRM immers gesteld dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM breder is dan deze in de artikelen 32 en 33 van Vluchtelingenverdrag (EHRM 15 november 1996, Chahal t. het Verenigd Koninkrijk [Grote Kamer], § 80; zie ook in EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk, §§ 102-103). Het Hof geeft hiermee te kennen dat artikel 3 van het EVRM tevens situaties omvat waar de vluchtelingenstatus niet werd toegekend in de zin van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op de hoogte was van de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Op 29/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.”

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een synthesenota in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesteld op dezelfde dag als de bestreden beslissing en door dezelfde gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Hierin staat het volgende:

“(...)”

Het CGVS is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat betrokkene niet mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten legt betrokkene enkel de verplichting op het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Gelet op deze gegevens en nu in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming van 22 december 2010 in de eerste plaats werd gesteld dat hij een vrees voor vervolging aantoonde in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en in de beslissing van de commissaris-generaal van 29 maart 2019 hierover niet anders wordt geoordeeld, staat het vast dat de verwerende partij kennis had van het (desgevallend weerlegbaar) bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk, §§ 103 en 107).

Het kan niet worden ontkend dat een dergelijke gegronde vrees voor vervolging impliceert dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, alleszins op het moment dat de commissaris-generaal op 29 maart 2019, zijnde bijna 10 maanden vóór

het nemen van de bestreden beslissing, oordeelde dat een teruggedrijven of verwijdering van verzoeker naar Afghanistan het non-refoulementbeginsel zal schenden. Volgens rechtspraak van het EHRM is de bescherming van het voormelde artikel 3 breder dan deze in de artikelen 32 en 33 van het Vluchtelingenverdrag (EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 80; zie ook EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, §§ 102-103). Artikel 3 van het EVRM omvat aldus tevens situaties waarin de vluchtelingenstatus niet werd erkend overeenkomstig artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker benadrukt terecht dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Het weze herhaald dat zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, dit bij verwijderingsbeslissingen geen element mag vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en geen afbreuk kan gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (zie de aangehaalde rechtspraak van het EHRM onder punt 3.3.2. van dit arrest).

3.3.5. Waar in de synthesesnota van 22 januari 2020 wordt uiteengezet dat “(h)et bevel om het grondgebied te verlaten (...) betrokkene enkel de verplichting op(legt) het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten” en waar in de nota met opmerkingen dit standpunt wordt herhaald wordt gewezen op het volgende.

Artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, heeft betrekking op verzoekers om internationale bescherming die illegaal in het Rijk verblijven en geen recht (meer) hebben om overeenkomstig richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) louter ten behoeve van de procedure op het grondgebied te blijven. Vanaf het moment dat zij overeenkomstig de Procedurerichtlijn niet meer op het grondgebied mogen verblijven, vallen zij onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, nr. 54-2548/001, 77-78). Bijgevolg is de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling werd omgezet door artikel 1, § 1 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

Uit de definities van artikel 1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering (zijnde een ‘terugkeerbesluit’ volgens de Terugkeerrichtlijn) op zich niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, houdt tevens een verbod op indirect refoulement in. Dit betekent het verbod om een vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt. Bijgevolg moet ook dit risico op indirect refoulement worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 111). Het EHRM heeft overigens reeds geoordeeld dat door het gebrek aan een wettelijk kader dat voldoende waarborgen biedt tegen de uitzetting door een derde land naar het land van herkomst, waar de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ook de verwijdering naar dit derde land een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM (EHRM 22 september 2009, *Abdolkhani en Karimnia/Turkije*, §§ 88-89).

Nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opleggen van de (algemene) verplichting om het grondgebied van België en dat van de Schengenzone te verlaten, blijkt niet op welke manier de

gemachtigde een afdoende onderzoek kan hebben gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM, te meer gelet op het risico op indirect refoulement. In dit verband wijst de Raad erop dat het EHRM reeds uitdrukkelijk heeft gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, het land van bestemming duidelijk moet zijn. Zo stelt het Hof in een zaak waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtcollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de betrokkene, het volgende: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 113) (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, is te wijten aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende stukken ingediend door het Ministerie bij de nationale rechtbanken verduidelikten naar waar de verzoeker exact zou worden verwijderd. Zulke onduidelijkheid is onaanvaardbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinvol onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die manier de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)

De Raad wijst tevens op het arrest *Auad/Bulgarije* van 11 oktober 2012. Hierin wijst het EHRM op te nemen maatregelen in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, die onder meer moeten verzekeren dat a) er een mechanisme bestaat dat de bevoegde overheden verplicht om op rigoureuze wijze te onderzoeken, telkens sprake is van een verdedigbare grief in dit verband, welke risico’s de betrokken vreemdeling waarschijnlijk zal tegenkomen als gevolg van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden, b) het land van bestemming altijd is aangeduid in een juridisch bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar is, en c) het voormelde mechanisme het mogelijk maakt de vraag te onderzoeken of, als de betrokkene naar een derde land wordt gezonden, deze een risico kan lopen om van dat land naar het herkomstland te worden gezonden, zonder gepast onderzoek naar het risico op slechte behandeling (§ 139).

In casu blijkt dat de gemachtigde het land van bestemming niet heeft gespecificeerd in de bestreden beslissing en dat het land van bestemming ook niet elders uit het administratief dossier blijkt.

3.3.6. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

Verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

In de nota met opmerkingen wordt uiteengezet dat verzoeker voorhoudt dat hij op legale wijze op het grondgebied verbleef toen de huidige bestreden beslissing aan hem werd betekend. Dit kan nergens in het verzoekschrift van verzoeker worden gelezen.

In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en de beslissing van de commissaris-generaal. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing de noodzakelijke en wettelijke voorziene resultante is *“van de beslissing tot weigering van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden en de beslissing waarbij het navolgend verzoek onontvankelijk werd verklaard”*.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

In dit verband werpt verzoeker terecht op dat in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hem een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden gegeven “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” en dat artikel 3 van het EVRM zo’n bepaling uit een internationaal verdrag is.

Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat “*geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.*” (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762). De verwijzing naar artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ten slotte nog op dat er wel degelijk een nieuwe aanvechtbare beslissing zal worden genomen om een gedwongen verwijderingsmaatregel te kunnen nemen. Het gegeven dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel uitmaakt, doet geen afbreuk aan het feit dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

Het gegeven dat de gemachtigde zich bij de afgifte van het bestreden bevel bewust was of althans diende te zijn van het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst (Afghanistan), maakt dan ook dat hij in het kader van de onderzoeksplicht, die inherent is aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, verplicht is om iedere twijfel weg te nemen omtrent een mogelijke blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling ten gevolge van de opgelegde vertrekverplichting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 39).

3.3.7. De schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

3.3.8. Aangezien de eventuele gegrondheid van andere onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET